

13 maart 2022, tweede zondag veertigdagentijd het jaar C
Evangelielezing: Lucas 9,28b-36

Homilie

Bestaat God? Is Jezus echt de “Zoon van God”, de mens geworden God?

Is Jezus wel echt verrezen en leeft zijn Geest nog altijd onder ons?

Het is heel gewoon dat we ons die vragen stellen. Want hoe vaak ervaren wij echt dat God bestaat? Voelen we of zien we zijn aanwezigheid? Als we God al ervaren, dan is dit een zeer zeldzame gebeurtenis.

Dat was het ook voor de leerlingen van Jezus. Dat kunnen we opmaken uit de evangelielezing van vandaag. Van de twaalf apostelen zijn er slechts drie (Petrus, Johannes en Jakobus) die plots die andere gedaante van Jezus zien. Bovendien is het een korte ervaring. In het grootste deel van het evangelie lopen de leerlingen met Jezus mee, horen ze hem bijzondere dingen zeggen, zien ze hem bijzondere dingen doen, maar ze zien niet de hele tijd wat Lucas beschrijft: hoe het gelaat van Jezus een andere aanblik kreeg en zijn kleren verblindend wit waren. Tussen de roeping van de eerste leerlingen en de dood van Jezus op het kruis verlopen er in het Lucasevangelie 883 verzen. Slechts 7 daarvan – deze die we vandaag hebben gelezen – gaan over een godservaring.

Kort vóór Jezus met Petrus, Johannes en Jakobus de berg opging, waren ze nog getuige van hoe hij 5.000 mannen te eten gaf met vijf broden en twee vissen. Dit was voor hen geen godservaring.

Onmiddellijk na de broodvermenigvuldiging vraagt Jezus aan zijn leerlingen wie hij in hun ogen is. Petrus antwoordt: “De Gezalfde van God”. M.a.w. hij zegt: gij zijt de Christus. Dit antwoord lijkt zo uit de catechismus te komen en diegenen onder ons die op de lagere school nog de catechismus uit het hoofd leerden, zouden voor zo’n antwoord 10 op 10 hebben gekregen. Jezus echter legt Petrus het zwijgen op, want eigenlijk begrijpt Petrus niet echt wat hij zegt. De Zoon van God is namelijk een Mensenzoon. Die hoort niet thuis op een troon (zoals de Gezalfde), maar zal moeten lijden en sterven – niets menselijks is hem vreemd.

Ook boven op de berg slaat Petrus de bal weer mis. Hij is zo onder de indruk van wat hij ziet dat hij voorstelt om drie tenten te bouwen: één voor Elia (de profeet van de hoop, met de mooie toekomstvisioenen die we kennen van de advent) één voor Mozes (de gids doorheen de woestijn van het leven, die houvast biedt als doorgeefluik van de goddelijke wet) en één voor Jezus. Dat plan gaat niet door. “Hij wist niet wat hij zei,” voegt Lucas er laconiek aan toe.

Wat zei Petrus dan fout?

Op de berg ziet Petrus dat Jezus in de lijn staat van dat wat hij – als jood – gelooft. Jezus wil vorm geven aan het visioen dat Jesaja verkondigd heeft: een rijk van vrede, waar de wolf en het lam vredig samenleven en het kind kan spelen bij het hol van de adder. Jezus schaart zich achter de wetten die Mozes aan het joodse volk gaf. Meer nog: hij wil puntjes op de i zetten. Je moet niet enkel leven naar de letter van de wet, maar vooral naar de geest. Dan zal je zien dat die wet veel strenger is, want je kunt mensen niet alleen doden met wapens, maar ook met woorden.

Petrus heeft dus het juiste inzicht.

De fout die hij maakt, is dat hij Jezus (samen met zijn voorgangers) wil vastpinnen boven op die berg. Hij wil m.a.w. de godservaring die hij heeft gehad, vasthouden en bestendigen.

In het Lucasevangelie zien we hoe Jezus voortdurend rondtrekt, naar mensen toegaat.

Boven op een berg gaan wonen, gaat daar lijnrecht tegenin. Het buitengewone van Jezus is niet dat wat Petrus op die berg ziet – hoe Jezus oogverblindend licht wordt. Het buitengewone van Jezus is dat wat hij doet en zegt. Het is daarom dat Lucas die godsspraak

toevoegt – de stem uit een wolk die zegt: “*Dit is mijn Zoon, de Uitverkorene, luister naar Hem!*”

De ware mens geworden God zien we in de mens Jezus die andere mensen geneest, verlost van hun bezetenheid, van hen vrije mensen maakt. Dit is geen spectaculaire godservaring, maar mensen die dergelijke dingen doen, doen wel spectaculaire dingen!

Over vijf weken zullen we het verhaal van de Emmaüsgangers horen. Twee mannen die Jezus plots herkennen, terwijl ze ervan overtuigd waren dat hij dood en begraven was en dat ze een illusie hadden nagejaagd. Hoe herkennen ze hem? Aan de warme woorden en aan het breken van het brood. Hij wilde gebroken brood zijn waarvan mensen kunnen leven. Ook voor hen was die ervaring heel kort, want wanneer ze zien dat deze vreemdeling Jezus is, verdwijnt hij.

Bestaat God? Is Jezus de Zoon van God?

Ik ben geneigd om hierop ‘ja’ te zeggen. Ik erken me in de negen leerlingen die in het dal bleven en niet de bijzondere ervaring hadden die Petrus, Johannes en Jakobus wel hadden. Maar ik zie hoe mensen het beste van zichzelf geven om zorg te dragen voor anderen. We zien soms te weinig hoe buitengewoon dit is, maar voor mij zijn zij een teken van hoop en liefde. En dat geloof ik.

Fred Vanderpoorten